

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/35/2016
Identifikačné číslo spisu:	5709211189
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5709211189.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu Stavebné bytové družstvo, so sídlom v Žiline, M. Bela 852, IČO: 31 624 952, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokát Adriana Hrdinová, s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Spanyola 1726/13, proti žalovanej MUDr. E. Q. bývajúcej vo Y., zastúpenej advokátskou kanceláriou AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom v Martine, P.O. Hviezdoslava 10625/23B, o zaplatenie 19 324,59 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 10 C 113/2010, o dovolaniach žalovanej a spoločnosti INI Group s.r.o., so sídlom v Prahe 9, Nemocniční 578/4, Vysočany, Česká republika, IČO: 282 131 73, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2015 sp.zn. 10 Co 582/2013 a o dovolaniach žalovanej, občianskeho združenia BONA FIDE DAM, so sídlom v Ružomberku, Mostová 1346/31, IČO: 42 348 048 zastúpeného advokátkou Mgr. Monikou Dubskou, so sídlom v Ružomberku, Šoltésovej 13 a spoločnosti INI Group s.r.o., so sídlom v Prahe 9, Nemocniční 578/4, Vysočany, Česká republika, IČO: 282 131 73, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2015 sp.zn. 10 Co 582/2013, takto

rozhodol:

I. Dovolania žalovanej o d m i e t a.

II. Dovolania spoločnosti INI Group s.r.o., so sídlom v Prahe 9, Nemocniční 578/4, Vysočany, IČO: 282 131 73, Česká republika o d m i e t a.

III. Dovolanie občianskeho združenia BONA FIDE DAM, so sídlom v Ružomberku, Mostová 1346/31 o d m i e t a.

IV. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. júna 2013, č.k. 10 C 113/2010-390 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19 3214,59 € spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 25. septembra 2009 do zaplatenia, do troch dní od

právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku uplatneného nároku v časti úroku z omeškania žalobu zamietol. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 4 173,73 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu. Dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. OTP Banka a.s. ako záložný veriteľ predala na dražbe nehnuteľností nehnuteľnosti zapísané na LV XXXX, k.ú. R., patriace žalobcovi ako záložcovi. Žalobca, voči ktorému začal výkon záložného práva pre neplnenie dlhu z úverovej zmluvy žalovanou, tak v rámci výkonu záložného práva predpokladaného ustanoveniami §151m Občianskeho zákonníka uhradil za žalovanú dlh vyplývajúci zo zmluvy o hypotekárnom úvere z 19. decembra 2002 vo výške 19 324,59 €. Žalobcovi vznikla voči žalovanej pohľadávka titulom jej bezdôvodného obohatenia v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka. Súd sa nestotožnil s obranou žalovanej spočívajúcej v tvrdení, že nárok žalobcu zanikol započítaním pohľadávky, ktorú mala žalovaná voči žalobcovi na základe rozhodcovského rozsudku, pretože dospel k záveru, že žalovaná nebola k 13. novembru 2007 veriteľom pohľadávky, pričom započítací prejav tiež považoval za neurčitý a nezrozumiteľný, ako aj mal za to, že daný úkon urobila neoprávnená osoba. Zároveň dospel k záveru, že aj započítací úkon z 2. septembra 2008 trpel rovnakou vadou neurčitosti a nezrozumiteľnosti, ako aj že bol urobený v čase, keď už bol žalobca v reštrukturalizačnom konaní. Súd žalobu v prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná.

2. Krajský súd v Žiline uznesením z 29. mája 2015 sp.zn. 10 Co 582/2013 vstup spoločnosti INI Group s.r.o., so sídlom Praha 1 - Nové Mesto, Klimentská 1652/36, IČO: 282 131 73, do konania v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovanej nepripustil. Uviedol, že v prejednávanej veci žalovaná prejavila svoj nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka, pretože nevymedzil dôvod, ktorý by mal predstavovať jeho právny záujem na výsledku konania, dožadujúc sa, aby súd vyzval vedľajšieho účastníka na preukázanie jeho právneho záujmu na výsledku konania. Nesúhlasné stanovisko žalovanej považoval za rozhodujúce pre záver o neakceptovaní subjektu ako vedľajšieho účastníka. Návrh žalovanej ohľadom vyzvania spoločnosti na doplnenie vyjadrenia považoval za neopodstatnený aj s poukazom na spôsob a okamih uplatnenia vstupu vedľajšieho účastníka tesne pred druhým termínom verejného vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu v danej veci, vykazujúci znaky kooperácie a snahy o obštrukciu pri prejednávaní prípadu. Uzavrel, že pri nenáležitom - žiadnom vymedzení právneho záujmu potenciálneho vedľajšieho účastníka, je podstatným nesúhlasný postoj žalovanej, pričom rozhodnutím súdu práva žalobcu za dotknuté nepovažoval.

3. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. mája 2015 sp.zn. 10 Co 582/2013, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 19 324,59 € spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 25. septembra 2009 do zaplatenia ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) s tým, že rozsudok okresného súdu zostal nedotknutý vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku uplatneného nároku na úrok z omeškania. Ďalším výrokom rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady trov prvoinštančného konania sumu 1 500 € (1000 € titulom trov právneho zastúpenia a 500 € titulom iných trov), všetko na účet právneho zástupcu žalobcu. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konanie nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami žalovanej. Stotožnil sa so záverom okresného súdu, že majetok speňažený v rámci dobrovoľnej dražby bol vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Dodal, že zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností je záväzný a hodnoverný, pokiaľ sa nepreukáže opak, k čomu v tomto prípade nedošlo. Poukázal, že samotná žalovaná konštatovala, že za ňu bolo plnené z majetku žalobcu v započítacích úkonoch. Žalovaná tak v plnej miere potvrdila výšku dlhu voči žalobcovi, ale aj skutočnosť, že vznikol speňažením majetku žalobcu na dražbe, z ktorého výtťažku bol hradený jej dlh voči OTP Banka Slovensko z titulu nesplateného hypotekárneho úveru, keď jej neskoršie spochybňovania dlhu voči žalobcovi a banke vykazovali účelnosť a tendenčnosť tvrdení. Zhodne so súdom prvej inštancie považoval započítacie úkony žalovanej za neplatné z titulu ich neurčitosti a nezrozumiteľnosti. Zároveň plnenie priznané žalobcovi nepovažoval za plnenie priznané v rozpore s dobrými mravmi. Za nedôvodnú považoval aj vznesenú námietku premlčania uplatňovaného nároku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania zmenil uplatňujúc § 150 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 1.500 € (500 € titulom zaplateného súdneho poplatku a 1000 € titulom trov právneho zastúpenia). O

náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a 2 a §151 ods. 1 O.s.p.

4. Uvedené uznesenie odvolacieho súdu (bod 2) napadli dovolaniami žalovaná a spoločnosť INI Group s.r.o.

5. Žalovaná prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu vyvodzovala z ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. (v konaní rozhodoval vylúčený sudca). Dovolanie odôvodnila dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za nezákonné, keď odvolací súd postupoval v rozpore s obsahom práva na poskytnutie súdnej ochrany, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, pričom v tejto súvislosti sa v celom rozsahu sa odvolávala na dôvody uvádzané v jej podaní z 2. septembra 2015. Zároveň namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné, keď odvolací súd sa nevysporiadal s jej podstatnými námietkami, navyše vec nesprávne právne posúdil. Navrhovala, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Spoločnosť INI Group s.r.o. dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu vyvodzovala z ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Dovolanie odôvodnila dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne, keď jej odvolací súd neumožnil vyjadriť sa k návrhu žalovanej na rozhodnutie o prípustnosti vedľajšieho účastníka do konania, v dôsledku čoho súd nedisponoval pri rozhodnutí všetkými nevyhnutnými informáciami. Rozhodnutiu odvolacieho súdu tak nepredchádzal riadny procesný postup. Rozhodnutie zároveň považovala za vecne nesprávne. Mala za to, že súd nesprávne posúdil podanie žalovanej ako nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka. Postupom súdu tak došlo k zmareniu možnosti využiť procesné oprávnenia vedľajšieho účastníka v danom konaní. Navrhovala, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu (bod 3) napadli dovolaniami žalovaná; občianske združenie BONA FIDE DAM, so sídlom v Ružomberku, Mostová 1346/31, IČO: 42 348 048 (ďalej ako „občianske združenie“ alebo „bývalý vedľajší účastník“) a spoločnosť INI GROUP, s.r.o., so sídlom v Prahe 9, Nemocniční 578/4, Vysočany, Česká republika, IČO: 282 131 73 (ďalej aj ako „spoločnosť“).

8. Žalovaná prípustnosť a dôvodnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu vyvodzovala z ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. (v konaní rozhodoval vylúčený sudca), a § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za nezákonné, keď odvolací súd postupoval v rozpore s obsahom práva na poskytnutie súdnej ochrany, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, pričom sa v celom rozsahu sa odvolávala na dôvody uvádzané v podaní z 2. septembra 2015, v ktorom namietala, že súd nevyzval vedľajšieho účastníka na špecifikovanie - preukázanie záujmu na výsledku konania, s ktorým sa nemohla oboznámiť a prípadne k nemu podať vyjadrenie; taktiež namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu (uznesenie o nepripustení vedľajšieho účastníka) je nedostatočne odôvodnené, ako aj že súd v danom prípade dospeš k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Navrhovala, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby zrušil rozhodnutia súdov nižšej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

9. Spoločnosť INI Group, s.r.o. dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu vyvodzovala z ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Dovolanie odôvodnila dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Uviedla, že všetky dôvody uvedené v dovolaní proti uzneseniu sú významné aj v tomto prípade. Odvolací súd neumožnil spoločnosti vyjadriť sa k návrhu žalovanej na rozhodnutie o prípustnosti vedľajšieho účastníka do konania a zaujať k nemu stanovisko. Mal za to, že súd nedisponoval pri rozhodnutí všetkými

nevyhnutnými informáciami, keď vydaniu rozhodnutia nepredchádzal riadny procesný postup. Rozhodnutie považovala za vecne nesprávne, keď mala za to, že by preukázala svoj právny záujem na konaní, ak by súd postupoval v zákonným spôsobom. Postupom súdu tak došlo k zmareniu možnosti spoločnosti využiť procesné oprávnenia vedľajšieho účastníka v konaní. Navrhovala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Občianske združenie BONA FIDE DAM prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu vyvodzovalo z ustanovení § 238 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie odôvodnilo dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Namietalo nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Zároveň namietalo, že v konaní došlo k závažným procesným chybám, keď uviedlo, že o prípustnosti vedľajšieho účastníka rozhoduje súd na návrh a v danom prípade došlo k vstupu vedľajšieho účastníka na základe litisdenuciácie, vytýkajúc, že mu dovolací súd nedoručil uznesenie o pripustení vedľajšieho účastníka do konania. Malo za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávne a neúplne zistenom skutkovom stave veci, nakoľko záver súdu o skutočnosti, že na strane žalovanej malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V podanom dovolaní podrobne rozoberalo právne posúdenie veci, pričom vytýkalo, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhovalo, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil.

11. Žiadna zo strán, ani bývalý vedľajší účastník sa k dovolaniam písomne nevyjadřili.

12. K dovolaniu žalovanej proti vyššie uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu najvyšší súd uvádza nasledovné:

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) pred preskúmaním procesnej prípustnosti podaného dovolania a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia najprv zisťoval, či dovolanie podal oprávnený subjekt a dospel k záveru, že dovolanie bolo podané osobou, ktorá na to nie je oprávnená.

14. Vzhľadom na to, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku platného do 30. júna 2016, dovolací súd v súlade s citovaným prechodným ustanovením § 470 ods. 2 CSP posudzoval podmienky podaného dovolania v zmysle ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej „O.s.p.“).

15. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. boli uvedené uznesenia, voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

16. V uvedených ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku bola vyjadrená objektívna stránka prípustnosti dovolania. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti dovolania viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie; takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery (viď tiež R 50/1999). Záver o tom, že podané dovolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ nie je z určitého dôvodu subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v § 236 až § 239 O.s.p.).

17. Pokiaľ ide o dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým súd rozhodol o nepripustení

vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovanej na základe žalovanou vznesenej námietky neprípustnosti vedľajšieho účastníka v konaní, dovolací súd vychádzal z toho, že žalovaná nemôže byť týmto výrokom negatívne dotknutá (keď so vstupom spoločnosti INI GROUP, s.r.o. ako vedľajším účastníkom do konania na jej strane nesúhlasila a súd tomuto nesúhlasu vyhovel) a že teda dovolanie je podané tým, kto na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku nie je subjektívne oprávnený. Dovolací súd k tomu iba ako poznámku dodáva, že dovolanie žalovanej proti uvedenému uzneseniu je navyše aj objektívne neprípustné, nakoľko sa jedná o uznesenie, ktoré nemá znaky uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

18. Z týchto dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej proti uzneseniu odvolacieho súdu o nepripustení vedľajšieho účastníka do konania na jej strane ako podaného tým, kto nie je subjektívne oprávnený podať dovolanie (§ 447 písm. b/ CSP). S prihliadnutím na (procesný) dôvod, ktorý viedol k odmietnutiu dovolania, sa dovolací súd nezaoberal vecnou správnosťou dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

19. K dovolaniu spoločnosti INI Group, s.r.o. proti uzneseniu odvolacieho súdu najvyšší súd uvádza nasledovné:

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený subjekt, prostredníctvom zamestnanca/člena, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP) v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie spoločnosti INI Group, s.r.o. je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

21. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

22. Dovolanie spoločnosti INI GROUP s.r.o. smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nemá znaky uznesení, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné.

23. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Spoločnosť INI Group, s.r.o. procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázané boli tiež vady konania namietané dovolateľkou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

24. Spoločnosť INI Group, s.r.o. namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), z dôvodu, že odvolací súd jej neumožnil vyjadriť sa k námietke neprípustnosti vedľajšieho účastníka vznesenou žalovanou, keď rozhodnutiu súdu nepredchádzal riadny procesný postup.

25. Podľa § 93 ods. 1 a 3 O.s.p. (v znení účinnom do 30. júna 2016) platilo, že ako vedľajší účastník sa mohol popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto mal právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nešlo o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. Do konania vstúpil buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupovala do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musel byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňoval na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliadal. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodol len na návrh.

26. V prípade ak vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu, zákonu zodpovedal procesný postup súdu, v rámci ktorého oznámil účastníkom konania, že určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník a vyzval ich, aby sa k danému vstupu vyjadrili. V prípade, ak účastníci vyjadrili nesúhlasné stanovisko so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, súd musel zákonu zodpovedajúcim spôsobom reagovať na nesúhlasný (nepripustnosť namietajúci) procesný úkon účastníka konania.

27. Podstatnou podmienkou pripustnosti vedľajšieho účastníka do konania (v prípadoch ak sa jednalo o vedľajšieho účastníka v zmysle § 93 ods. 1 alebo 2 O.s.p. a ak medzi ním a hlavným účastníkom nevyplyval určitý spôsob vyrovnania) bol súhlas strany (predtým hlavného účastníka) na strane ktorej mienil vystupovať a ktorú mienil v konaní podporovať.

28. Z obsahu spisu vyplýva, že spoločnosť INI Group, s.r.o. 29. mája 2015 doručila krajskému súdu oznámenie o vstupe do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej. Žalovaná bola s podaním spoločnosti o oznámení vstupe oboznámená, pričom vzniesla námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníka, čím vyjadrila nesúhlas so vstupom spoločnosti do konania ako vedľajšieho účastníka. Následne krajský súd uznesením z 29. mája 2015 sp.zn. 10 Co 582/2013 vstup spoločnosti do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej nepripustil.

29. Vzhľadom na žalovanou vyjadrený nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jej strane, ktorý bol podstatnou podmienkou pripustnosti vedľajšieho účastníka, bol postup odvolacieho súdu súladný s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Akýkoľvek ďalší procesný postup súdu by tak bol bezpredmetný. Preto uvedeným postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu uvedenej spoločnosti konať pred súdom a touto vadou nemohlo byť zaťažené ani ďalšie konanie odvolacieho súdu.

30. Spoločnosť INI Group, s.r.o. taktiež namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tzv. iná vada konania v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú pripustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne pripustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

31. Spoločnosť INI Group, s.r.o. v dovolaní zároveň namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však pripustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012, R 24/2017 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

32. V danom prípade pripustnosť dovolania spoločnosti INI Group, s.r.o. nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

33. K dovolaniu spoločnosti INI Group, s.r.o. proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu najvyšší súd uvádza nasledovné:

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané oprávnenou osobou.

35. Vzhľadom na to, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku platného do 30. júna 2016, dovolací súd v súlade s citovaným prechodným ustanovením § 470 ods. 2 CSP posudzoval podmienky podaného dovolania v zmysle ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej „O.s.p.“).

36. Podľa § 240 ods.1 O.s.p. bol osobou oprávnenou podať dovolanie účastník konania. Podľa § 90 O.s.p. účastníkmi konania boli navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označoval. Podľa § 93 ods. 1 O.s.p. ako vedľajší účastník sa mohol popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto mal právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nešlo o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. Podľa 93 ods. 3 O.s.p. do konania vstúpil buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupoval do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musel byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňoval na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliadal. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodol len na návrh. Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní mal vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Konal však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporovali úkonom účastníka, ktorého v konaní podporoval, posúdil ich súd po uvážení všetkých okolností. Podľa § 93 ods. 6 O.s.p. vedľajší účastník mohol podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýval určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. V ostatných prípadoch mohol vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňoval na konaní.

37. Podľa § 243c O.s.p. pre konanie na dovolacom súde platili primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nebolo ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 O.s.p. však pre konanie na dovolacom súde neplatili.

38. Spoločnosť INI Group, s.r.o., nie je stranou v konaní a nebola ani vedľajším účastníkom (keď krajský súd právoplatným uznesením z 29. mája 2015 sp.zn. 10 Co 582/2013 rozhodol o jej nepripustení do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej), ktorý by bol oprávneným subjektom na podanie dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, takže má len postavenie tretej osoby mimo dovolacieho konania.

39. Dovolací súd preto dovolanie spoločnosti INI Group, s.r.o. proti rozsudku odvolacieho súdu odmietol ako podané neoprávnenou osobou § 447 písm. b/ O.s.p. S prihliadnutím na (procesný) dôvod, ktorý viedol k odmietnutiu dovolania, sa dovolací súd nezaoberal vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

40. K dovolaniu žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza nasledovné:

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

42. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1, § 238 a § 239 O.s.p.

43. Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné. V časti, ktorou je napadnutý výrok tohto rozsudku o trovách konania (majúcich povahu uznesenia), smeruje dovolanie žalovanej proti uzneseniu, proti ktorému bola prípustnosť dovolania výslovne vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

44. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázané boli tiež vady konania namietané dovolateľkou (§ 237 ods. 1 písm. f/ a/ g/ O.s.p.).

45. Dovolateľka namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), nakoľko postup odvolacieho súdu, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia o nepripustení vedľajšieho účastníka do konania nebol správny, pretože odvolací súd nevyzval vedľajšieho účastníka na preukázanie záujmu na výsledku konania a neumožnil tak žalovanej ako strane sporu sa s právnym záujmom vstupu vedľajšieho účastníka oboznámiť a k nemu sa vyjadriť.

46. K tejto námietke dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že Občiansky súdny poriadok stanovoval pravidlo postupného čerpania opravných prostriedkov, to znamená, že predmetom dovolacieho prieskumu v súlade s dispozičnou zásadou môže byť len to rozhodnutie a postup súdu mu predchádzajúci, proti ktorému bol účastníkom mimoriadny opravný prostriedok podaný. Dovolací súd musí rešpektovať zámer všetkých mimoriadnych opravných prostriedkov vychádzajúci z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne, za zákonom stanovených podmienok. O žalovanou vznesenej námietke neprípustnosti vedľajšieho účastníka bolo právoplatne rozhodnuté uznesením odvolacieho súdu z 29. mája 2015 sp.zn. 10 Co 582/2013, preto toto rozhodnutie ani postup im predchádzajúci nemôže byť preskúmaný v dovolacom konaní na základe dovolania podaného proti inému rozhodnutiu (rozhodnutiu vo veci samej) i keď v tom istom konaní. Z týchto dôvodov sa dovolací súd argumentáciou žalobcu vzťahujúcou sa vecne k uzneseniu odvolacieho súdu z 29. mája 2015 sp.zn. 10 Co 582/2013, nemohol zaoberať. Uvedené sa vzťahuje aj na ostatné námietky dovolateľky (nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nesprávne právne posúdenie veci a zaťaženie konania inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) vzťahujúce sa k uzneseniu odvolacieho súdu o nepripustení vedľajšieho účastníka do konania.

47. Žalovaná zároveň namietala, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), pričom osobu konkrétneho sudcu, ani v čom by mal spočívať dôvod vylúčenia daného sudcu, výslovne neuviedla.

48. Vzhľadom k zákonnej povinnosti prihliadnuť ex offio na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, dovolací súd skúmal, či v konaní rozhodoval vylúčený sudca (a to sudca súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu) a dospel k záveru, že predmetná námietka dovolateľky nie je dôvodná.

49. Obsah spisu nedáva žiadny podklad pre záver, že vec prejednali a rozhodli takí sudcovia, ktorí by mali pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom, pre ktorý možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.).

50. Dovolateľka taktiež namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tzv. iná vada konania v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď. bod 30). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

51. Dovolateľka v dovolaní zároveň namietala, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Prípustnosť dovolania nezakladalo ani nesprávne právne posúdenie veci (viď. bod 31), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

52. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 a § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

53. K dovolaniu občianskeho združenia BONA FIDE DAM proti rozsudku odvolacieho súdu najvyšší súd uvádza nasledovné:

54. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený subjekt (bývalý vedľajší účastník), v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie občianskeho združenia je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

55. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1, § 238 a § 239 O.s.p.

56. Dovolanie občianskeho združenia v časti, ktorou je napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, smeruje proti rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné. V časti, ktorou je napadnutý výrok tohto rozsudku o trovách konania (majúcich povahu uznesenia), smeruje dovolanie občianskeho združenia proti uzneseniu, proti ktorému bola prípustnosť dovolania výslovne vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

57. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolatelka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázané boli tiež vady konania namietané dovokatelkou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

58. Z obsahu dovolania vyplýva, že občianske združenie namietalo, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože mu súd nedoručil uznesenie o pripustení vedľajšieho účastníka do konania.

59. Občianske združenie v dovolaní uviedlo, že v danom prípade došlo k litiseduciácii. Z obsahu spisu však vyplýva, že občianske združenie doručilo odvolaciemu súdu oznámenie o vstupe do konania 27. mája 2015 ako vedľajší účastník na strane žalovanej (ku ktorému pripojilo aj súhlas žalovanej s jeho vstupom do konania). Vstup občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovanej strany nenamietali.

60. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodoval iba na návrh (teda námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 3 O.s.p.)). Keďže strany vstup občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovanej nenamietali, došlo tak k vstupu občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka do konania okamihom oznámenia tohto vstupu. Súd tak nebol povinný o jeho pripustení rozhodovať, a teda mu ani doručiť (neexistujúce) rozhodnutie. Navyše súd s občianskym združením ako vedľajším účastníkom riadne konal. Uvedeným postupom odvolacieho súdu tak nedošlo k odňatiu možnosti vedľajšieho účastníka konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

61. Občianske združenie zároveň namietalo, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

62. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

63. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

64. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

65. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

66. Prípustnosť dovolania nezakladala ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 251/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

67. Prípustnosť dovolania nezakladala ani nesprávne právne posúdenie veci (viď. bod 31), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

68. V danom prípade prípustnosť dovolania občianskeho združenia nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 a § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

69. Dovolací súd navyše poznamenáva, že inštitút vedľajšieho účastníka s účinnosťou od 1. júla 2016 zanikol, pretože nebol prebratý do účinného procesného predpisu, ale bol nahradený intervenientom, ktorý na seba viaže iné procesné postupy a povinnosti (§ 81 a nasl. CSP).

70. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

71. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.